

UDSKRIFT
AF
HØJESTERETS DOMBOG

HØJESTERETS DOM
afsagt tirsdag den 21. april 2015

Sag 243/2014

(1. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T1

(advokat Anders Boelskifte, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Københavns Byret den 6. september 2013 og af Østre Landsrets 3. afdeling den 26. juni 2014.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Poul Søgaard, Thomas Rørdam, Hanne Schmidt, Lars Hjortnæs og Jan Schans Christensen.

Påstande

Dommen er anket af T1 med påstand om frifindelse for udvisning.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Anbringender

T1 har anført bl.a., at udvisning af ham vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser og dermed udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. herved EU-opholdsdirektivets artikel 28, stk. 3, litra a, og Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Han er 41 år, født i Danmark og har boet her næsten hele sit liv. Hans mor og søskende bor i Danmark, og det er meningen, at hans kæreste og barn, der opholder sig i Rumænien, skal bo i Danmark sammen med ham. Han er meget knyttet til Danmark, som han betragter

som sit hjemland, og han taler primært dansk. Han har sukkersyge og bruger insulin dagligt, ligesom han modtager medicin mod depression, som er "blusset op" efter hans varetægtsfængsling. Han har i de sidste 20 år haft et heroinmisbrug og tager medicin med henblik på at undgå fremtidigt misbrug. Hans sociale og kulturelle integration i Danmark må vurderes i lyset af, at han tilhører et etnisk mindretal – romaerne – og i lyset af disses særlige levevis.

Anklagemyndigheden har anført bl.a., at udvisning ikke vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser efter EU-opholdsdirektivets artikel 28, stk. 3, litra a, og Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Anklagemyndigheden bestrider ikke, at T1 er omfattet af EU-opholdsdirektivets artikel 28, stk. 3, litra a. Grovheden af den begåede kriminalitet, længden af den idømte fængselsstraf og T1's tidligere kriminalitet taler for udvisning. Han er gennem årene dømt for en lang række forbrydelser, og hans vedvarende kriminalitet indebærer, at han må formodes at ville fortsætte med at begå alvorlig kriminalitet. Det er ved den samlede proportionalitetsbedømmelse uden betydning, at T1 ikke tidligere er påstået udvist. Den senest idømte straf ligger markant over de straffe, som han tidligere er idømt, og han kan derfor ikke have haft nogen berettiget forventning om at kunne begå den nu pådømte kriminalitet uden at blive udvist.

T1 er uanset sit lange ophold i Danmark ikke i nogen forstand integreret i det danske samfund, og der er heller ikke udsigt til, at han vil blive det. Han har ingen uddannelse og har aldrig haft tilknytning til det danske arbejdsmarked. Hans vedvarende kriminalitet viser, at han ikke har magtet eller ønsket at blive integreret i det danske samfund. Han vil ikke stå uden forudsætninger i Kroatien, da hans bror, som var medgerningsmand i det omhandlede forsøg på hjemmerøveri, er blevet udvist til Kroatien og efter det oplyste har venner og bekendte i Kroatien. Udvisning vil ikke være til hinder for, at T1 i samme omfang som hidtil vil kunne opretholde kontakten med sin ægtefælle og søn, som opholder sig i Rumænien.

Retsgrundlag

Opholdsdirektivet

I den indledende betragtning 24 og artikel 27 og 28 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (EU-opholdsdirektivet) er anført bl.a.:

”(24) Følgelig gælder det, at jo stærkere unionsborgere og deres familiemedlemmer er integreret i værtsmedlemsstaten, desto stærkere bør beskyttelsen mod udsendelse være. Kun i ekstraordinære tilfælde, når det er bydende nødvendigt af hensyn til den offentlige sikkerhed, bør der kunne træffes foranstaltninger til udsendelse af unionsborgere, der har opholdt sig i mange år på værtsmedlemsstatens område, især hvis de er født og har opholdt sig der hele deres liv. Endvidere bør reglen om ekstraordinære tilfælde ligeledes gælde for foranstaltninger til udsendelse af mindreårige for at sikre deres tilknytning til deres familie i overensstemmelse med De Forenede Nationers konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder.

...

KAPITEL VI

Begrænsninger i retten til indrejse og ophold af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed

Artikel 27

Generelle principper

1. Med forbehold af bestemmelserne i dette kapitel kan medlemsstaterne begrænse den frie bevægelighed og ophold for en unionsborger eller et familiemedlem uanset nationalitet af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. Der må ikke lægges økonomiske betragtninger til grund.

2. Foranstaltninger truffet af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed skal være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og kan udelukkende begrundes i vedkommendes personlige adfærd. En tidligere straffedom kan ikke i sig selv begrunde anvendelsen af sådanne foranstaltninger.

Den personlige adfærd skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Begrundelser, der ikke vedrører den individuelle sag, eller som har generel præventiv karakter, må ikke anvendes.

...

Artikel 28

Beskyttelse mod udsendelse

1. Værtsmedlemsstaten skal, før den træffer afgørelse om udsendelse med begrundelse i den offentlige orden eller sikkerhed, bl.a. tage hensyn til varigheden af den pågældendes ophold på værtsmedlemsstatens område, den pågældendes alder, helbredstilstand, familiemæssige og økonomiske situation, samt sociale og kulturelle integration i værtsmedlemsstaten og tilknytning til hjemlandet.

2. Værtsmedlemsstaten må ikke træffe en udsendelsesafgørelse vedrørende en unionsborger eller dennes familiemedlemmer, uanset nationalitet, når de har opnået ret til tidsubegrænset ophold på værtsmedlemsstatens område, medmindre det skyldes alvorlige hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed.

3. Der må ikke træffes en udsendelsesafgørelse i forhold til en unionsborger, medmindre afgørelsen er bydende nødvendig af hensyn til den offentlige sikkerhed som fastlagt af medlemsstaten, hvis de:

a) har haft ophold i værtsmedlemsstaten i de ti forudgående år

...”

EU-opholdsdirektivet er gennemført i dansk ret ved bekendtgørelse nr. 474 af 12. maj 2011 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler (EU-opholdsbekendtgørelsen).

Straffeloven

Straffelovens § 288, stk. 2, lyder:

”Stk. 2. Straffen kan stige til fængsel i 10 år, når et røveri er af særligt grov beskaffenhed navnlig på grund af dets særligt farlige karakter, udførelsesmåden eller omfanget af den opnåede eller tilsigtede vinding, eller fordi gerningsmanden er trængt ind i et privat hjem for at begå røveri, eller når et større antal forbrydelser er begået.”

Formuleringen ”eller fordi gerningsmanden er trængt ind i et privat hjem for at begå røveri” er indsat ved lov nr. 760 af 29. juni 2011.

Af lovforslaget fremgår bl.a. (Folketingstidende 2010-11, 1. samling, tillæg A, lovforslag nr. L 209, s. 4):

”3.2. Lovforslagets udformning

Regeringen ser med stor alvor på røverier begået i private hjem. Det skyldes, at der er tale om en forbrydelse, som i sagens natur kan udgøre en meget voldsom belastning for ofrene. Et hjemmerøveri er således et endog særdeles groft angreb på den enkeltes ret til at kunne opholde sig sikkert og trygt i sit eget hjem.

I overensstemmelse med den i pkt. 1 nævnte aftale mellem regeringsparterne, Dansk Folkeparti og Kristendemokraterne foreslås der med dette lovforslag en skærpelse af

straffen for egentlige hjemmerøverier, hvilket vil sige røverier, hvor gerningsmanden og offeret ikke har haft forudgående personlige relationer, hvor motivet må antages at være en formodning om værdier i offerets hjem, og hvor gerningsmanden er trængt ind i det private hjem, uanset at beboerne var hjemme...”

Højesterets begrundelse og resultat

Sagen angår udvisning af en nu 41-årig kroatisk statsborger, **T1**, som er født i Danmark og har boet her næsten hele sit liv, og som for en række forhold begået løbende over en lang årrække er straffet ved et stort antal domme. Den aktuelle kriminalitet angår navnlig forsøg på hjemmerøveri og tyveri og medførte ved landsrettens dom en tillægsstraf af fængsel i 5 år.

Det følger af udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 22, nr. 1 og 6, at **T1** skal udvises, medmindre udvisning vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Spørgsmålet om udvisning skal herefter afgøres efter EU-opholdsdirektivets artikel 28, stk. 3, litra a, og Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Efter EU-opholdsdirektivets artikel 28, stk. 3, litra a, må der ikke træffes afgørelse om udsendelse af en unionsborger, der har haft ophold i værtsmedlemsstaten i de forudgående 10 år, medmindre afgørelsen er bydende nødvendig af hensyn til den offentlige sikkerhed som fastlagt af medlemsstaten. Det fremgår af direktivets indledende betragtning 24, at jo stærkere unionsborgere og deres familiemedlemmer er integreret i værtsmedlemsstaten, desto stærkere bør beskyttelsen mod udsendelse være. Det fremgår endvidere, at der kun i ekstraordinære tilfælde, når det er bydende nødvendigt af hensyn til den offentlige sikkerhed, bør ske udsendelse af unionsborgere, der har opholdt sig i mange år på værtsmedlemsstatens område, især hvis de er født og har opholdt sig der hele deres liv.

Med hensyn til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 har Menneskerettighedsdomstolen i dom af 23. juni 2008 i sagen Maslov mod Østrig opstillet nogle kriterier til brug for proportionalitetsvurderingen efter bestemmelsen, jf. herved f.eks. Højesterets dom af 14. juni 2013 (UfR 2013.2587). Ved proportionalitetsbedømmelsen indgår bl.a. de samfundsmæssige behov for udvisning under hensyn til karakteren og alvoren af den tidligere og nu begåede kriminalitet. I bedømmelsen indgår ligeledes, hvor længe den pågældende har

opholdt sig her i landet samt styrken af de familiemæssige, sociale og kulturelle bånd til opholdslandet og statsborgerskabslandet. Ifølge Maslov-dommens præmis 73 gør det i relation til længden af personens ophold i opholdslandet og fastheden af båndene til opholdslandet en klar forskel, om personen allerede kom til opholdslandet i sin barndom eller blev født i opholdslandet, eller om den pågældende først kom til opholdslandet som voksen. Der skal tages hensyn til den specielle situation, hvor den pågældende har opholdt sig det meste af barndommen eller hele barndommen i opholdslandet og er opvokset og har modtaget sin uddannelse der, jf. præmis 74. Af dommens præmis 75 fremgår, at der skal foreligge meget tungtvejende grunde for at retfærdiggøre en udvisning, når der er tale om fastboende udlændinge, der er født i landet eller indrejst som børn og har tilbragt det meste af deres barndom og ungdom i landet.

T1 er som nævnt kroatisk statsborger, og han er født og opvokset i Danmark, hvor han har boet hele sit liv, bortset fra at han i ca. 3 år i sin tidlige barndom boede i Sverige. Hans mor og søskende bor i Danmark, og han har gået i skole her, men han har ingen uddannelse udover skolegangen, og han har aldrig haft forbindelse til det danske arbejdsmarked. Han har i hele sit voksenliv modtaget kontanthjælp. Han er uofficielt gift med en rumænsk kvinde, som han har et nu 5-årigt barn med. Kvinden og barnet bor i Rumænien. Han taler dansk og romani. Hans bror, T2, som er meddomfældt i den aktuelle sag, er udvist til Kroatien. Broderen har oplyst, at han har truffet en kvinde i Kroatien, som han planlægger at gifte sig med, og at han har venner og bekendte i Kroatien.

T1 er i perioden, fra han fyldte 15 år i 1988, straffet for et meget stort antal forhold ved nu i alt 30 domme. Han er samlet idømt betinget og ubetinget frihedsstraf i ca. 20 år, der forud for den aktuelle sag har ført til afsoning af ca. 12 år. De tidligere domme omfatter bl.a. røverier, grov vold og tyverier og medførte straffe på op til 1 år og 9 måneders fængsel (fællesstraf). En række af røveri- og tyveriforholdene blev begået over for ældre mennesker i deres hjem. Den aktuelle sag, der førte til en tillægsstraf af 5 års fængsel, vedrører navnlig forsøg på røveri af særlig grov beskaffenhed i form af et hjemmerøveri mod en ældre mand, begået i forening med broderen T2.

Under hensyn til grovheden af T1's aktuelle kriminalitet, grovheden og omfanget af hans tidligere kriminalitet, hans manglende integration i det danske samfund, og at han i kraft af den udviste bror T2 har en vis tilknytning til Kroatien, til-

træder Højesteret, at T] – uanset at han er født og opvokset i Danmark og har sin mor og søskende her – kan udvises, uden at det vil stride mod Danmarks internationale forpligtelser efter EU-opholdsdirektivets artikel 28, stk. 3, litra a, og Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Højesteret stadfæster herefter dommen.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

T] skal betale sagens omkostninger for Højesteret.

--oo0oo--

Udskriftens rigtighed bekræftes.

Højesteret, den 21. april 2015.

**Kirsten Lohmann
kontorfuldmægtig**

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG

D O M

Afsagt den 26. juni 2014 af Østre Landsrets 3. afdeling
(landsdommerne Ejler Bruun, Henrik Bitsch og Pernille Margrethe Corfitsen (kst.) med
nævninger).

3. afd. N nr. S-2820-13:

Anklagemyndigheden

mod

1) T1

nov. 1973

(advokat Anders Boelskifte, besk.)

2) T2

maj 1963

(advokat Henrik Dupont Jørgensen, besk.)

Påstande

Københavns Byrets dom af 6. september 2013 (SS 1-5239/2013) er anket af T1

og T2 med påstand om frifindelse i det ikke erkendte omfang,
subsidiært formildelse.

Anklagemyndigheden har påstået domfældelse i overensstemmelse med anklageskriftet
samt skærpelse.

Forstraffe

Tiltalte T1 er yderligere straffet ved Københavns byrets dom af 14. maj 2013 med fængsel i 60 dage og en bøde på 3.000 kr. for blandt andet overtrædelse af færdselslovens § 117, jf. § 54, stk. 1, og § 117 d, stk. 2, jf. § 56, stk. 1.

Tiltalte T2 er yderligere straffet ved Københavns byrets dom af 8. maj 2014 med fængsel i 10 dage for overtrædelse af straffelovens § 124, stk. 4, og bekendtgørelsen om euforiserende stoffer.

Forklaringer

Der er i landsretten afgivet supplerende forklaring af de tiltalte og vidnet F der alle har forklaret i det væsentlige som i byretten. Der er endvidere afgivet vidneforklaring af politibetjent V3.

T1 har forklaret, at de den 22. august 2012 skulle besøge deres søster. Det var ikke tiltalte, men T2 der kørte. Tiltalte ved ikke, hvorfor T2 kørte som han gjorde. Han ved ikke, hvorfor T2 lagde mærke til manden. Han ved heller ikke, hvorfor T2 standsede, måske skulle han også i kiosken og købe et eller andet. Han er ikke nu sikker på, at han selv steg ud af bilen, men det er muligt. Han husker ikke ret meget af episoden nu. De havde dog ikke talt om, at de skulle stjæle. Han ved ikke, hvorfor T2 gav ham de 1.000 kr. Han spurgte ikke, men han regner med, at T2 havde taget mandens pung. Det var T2 der havde mandens sygesikringsbevis dagen efter. At "kradse penge ind" kan betyde hvad som helst, dog ikke røveri. De kunne jo også prøve at tigge. Han ved ikke, hvorfor de pludselig stod på den adresse. Han ville nok være med til at hjælpe T2 med at skaffe penge, det kunne være ved indbrud eller tricktyveri. De havde ikke talt nærmere om, hvad de skulle gøre. Det er jo oplagt, at de skulle rode tingene igennem for at finde noget. De havde ikke talt om, hvordan de skulle skaffe penge. Manden i lejligheden sagde, at de gerne måtte komme ind. Han var høflig og venlig. De ville sikre sig, at han ikke var hjemme, derfor ringede de på. Det er muligt, at han sagde at han var fra politiet. Han var påvirket af både hash og medicin. Manden i lejligheden var dårligt gående og gik normalt med rollator. Han fastholder, at de ikke troede, at manden var hjemme, da de ringede på. Han har ikke hindret manden i at gå. Manden i lejligheden var en ældre mand. De tænkte ikke over, at han kunne gøre modstand. Han sad ned og smilede det meste af tiden.

Afhørt af advokat Boelskifte forklarer tiltalte, at hans søster bor tæt ved Amagercenteret. De kørte ikke rundt for at stjæle den 22. august 2012. Han har været hos søsteren enkelte gange tidligere. Han har ikke set T2 tage sygesikringsbeviset frem. Mejslen som blev brugt lå i bilen. Tiltalte vidste ikke på forhånd, at T2 havde den med. Tiltalte gik først op, og døren stod allerede åben, da han kom op. Manden sagde "kom indenfor". Det er ved tricktyverier almindeligt, at man lader døren stå åben, så andre kan følge efter ind i lejligheden. Tiltalte har ikke skubbet til manden i lejligheden, han faldt selv og tiltalte hjalp ham op. Manden holdt også selv fast i tiltalte. Det skete i stuen. Manden prøvede ikke at gå ud. Der var nok ca. 2 meter fra det sted, hvor manden faldt, og til den stol, hvor tiltalte fik ham til at sidde.

Afhørt af advokat Dupont Jørgensen og foreholdt F's forklaring om, at tiltalte straks sagde, at han var fra politiet, forklarer tiltalte, at det husker han ikke. Han har muligvis sagt, at han var betjent. Han husker ikke, hvad der skete, før T2 kom.

T2 har forklaret, at han ikke ved, hvorfor T1 også steg ud, da han selv steg ud. Det var ikke meningen, at T1 skulle være med til at stjæle. Han var ved at ryge en joint inde i bilen, og tiltalte bad ham holde op eller rulle vinduet ned. T1 steg ud og røg sin joint. Han stod på fortovet, mens tiltalte var i kiosken. T1 gik ikke med over til den ældre mand. Da han åbnede pungen, så han, at der var 2.000 kr. Han gav sin bror den ene 1.000 kr. seddel. Han beholdt sygesikringskortet, da han tænkte, at en mand der havde 2.000 kr. i sin pung måske havde flere penge derhjemme. Tiltalte skyldte penge til en pakistaner, der havde opsøgt tiltaltes familie og havde en pistol med. Tiltalte blev truet med vold, bl.a. med at få klippet fingrene af. Han gav alligevel T1 1.000 kr., da han nu var med i bilen. Dagen efter, da de tog hen til den gamle mand, ville de lave et indbrud eller et tricktyveri, hvis han var hjemme. De behøvede ikke at aftale nærmere. Hvis han ikke havde lukket dem ind, ville de bare være gået. De havde ikke talt om, hvad de ville gøre, hvis manden gjorde modstand. Hvis han havde prøvet at stikke af, ville de være gået. De var der nok 6 - 8 minutter, måske lidt længere. Lige pludselig kom politiet. T1 hjalp manden med at gå fra køkkenet til stuen.

Afhørt af advokat Dupont Jørgensen forklarer tiltalte, at han ikke har nogen uddannelse. Han er analfabet. Han har været stofmisbruger i en årrække. Det har påvirket hans hukkommelse. Den 23. august 2012 havde han en mejsel med, og den tog han med op til lejligheden. Tiltalte havde sagt, at hvis manden var der, kunne T1 sige, at han var fra politiet. Hvis manden ikke ville lukke op, kunne de bare gå igen. T1 løb i forvejen, da

de var kommet ind i opgangen. Tiltalte gik stille og roligt bagefter. De havde ikke tænkt på at begå røveri. Det er tiltalte ikke i stand til, og det vil han heller ikke. Det indgik slet ikke i deres planer. T1 lod døren stå på klem. Tiltalte kom ind og ledte efter penge. T1 og F var da i køkkenet. Da F lagde mærke til, at tiltalte også var i lejligheden, gik han ind i stuen. Det varede nok et par minutter, men det kan have været længere. Hvis tiltalte havde fundet penge, ville han straks have kontaktet pakistaneren for at betale. Han kunne have forladt lejligheden, og han har et signal, så T1 ville vide, at han også skulle forlade lejligheden. Da F lå ned, bad T1 tiltalte om at hjælpe med at få ham op. De bad ham ikke om penge. De havde ikke våben med, heller ikke attrapper.

F har forklaret, at han ikke husker, om begge de to mænd rodede ting igennem i hans lejlighed. Det kan godt passe, at de begge gennemrodede alt. Han blev holdt tilbage i entreen, da han prøvede at gå. Han mener, at det var den mand, der sagde, at han var fra politiet, der holdt ham tilbage. Det var den samme mand, der standsede ham ved døren, der satte ham på stolen. Foreholdt politirapport af 3. september 2012 bekræfter vidnet, at det var det, han forklarede, og også sådan, han husker det nu. Han husker ikke, om de bad ham om penge. Det var ham, der kom ind først, der sprættede puderne op. Foreholdt politirapport af 23. august 2012 om, at de to gerningsmænd "i fællesskab" sprættede puder op, forklarer vidnet, at det husker han ikke, om han har forklaret. Han ved ikke, hvordan nødkaldet til hjemmehjælpen blev trukket ud.

Afhørt af advokat Boelskifte forklarer vidnet, at han ikke rigtig talte med de to mænd den 22. august 2012. Han svarede kort på det, de spurgte om. Vedrørende den 23. august 2012 forklarede vidnet, at det ikke er den samme ringetone, der lyder, når man ringer på gadedøren, som når man ringer på døren til lejligheden.

Afhørt af advokat Dupont Jørgensen forklarer vidnet, at han ikke var bange. De tiltalte truede ham ikke, men der lå jo en trussel i situationen, alene ved deres tilstedeværelse. De talte pænt, men det var selvfølgelig ikke pænt at gennemrode alting. Han fik ikke indtryk af, at de ville anvende vold. Han har skarpe knive i køkkenet, men ikke liggende frit fremme. Der gik ikke lang tid fra den første mand kom ind, til vidnet så den anden. Han ville gå ud af lejligheden, fordi han var utryg, men han kan ikke uddybe det nærmere. Det er rigtigt, at de to fór rundt og rev bøger ud og splittede sofapuder ad. Han havde ikke ondt i armene bagefter.

Politibetjent V3 har som vidne forklaret, at de fik at vide, at der var indbrud i ejendommen. Da de kom frem, traf de et vidne. De så, at en opgangsdør var brudt op. Vidnet sagde, at ingen var kommet ud. De gik rundt om bygningen for at sikre, at ingen kunne gå ud. Vidnet gik ind i opgangen, da en motorcykelbetjent dukkede op og sikrede bygningen. Da han ikke så nogen døre, der var brudt op, gik han ned og talte med vidnerne igen. De sagde, at ingen var gået ud. Der kom flere politifolk, herunder indsatslederen i Lima 11. De hørte støj og gik ind igen og hørte bump fra en lejlighed som om møbler blev flyttet. De bankede på, og forurettede åbnede døren. Han var meget forpustet og tydeligt rystet. De gik ind og så en person på vej ud af køkkenvinduet. Vidnet prøvede at tale med forurettede, der ikke kunne svare på, hvor mange mennesker der var i lejligheden. Vidnet så en person på tagryggen og løb ned og sagde det til Lima 11. Vidnet og hans kolleger prøvede at få manden ned fra tagryggen, det så farligt ud. Lejligheden var gennemrodet. Der var fjer over det hele, og skuffer var væltet ud på gulvet og andre var der rodet op i. Den person, der ikke flygtede, var meget forpustet og varm, men det var ikke vidnet, der anholdt ham.

De i byretten af vidnerne politiassistent V1 og V2 afgivne forklaringer er dokumenteret i medfør af retsplejelovens § 923.

Landsrettens begrundelse og resultat

Skyldsspørgsmålet

Af landsrettens kendelse vedrørende skyldsspørgsmålet fremgår:

Vedrørende forhold 1:

T2 har i grundlovsforhøret forklaret, at han begik tyveriet sammen med T1 og F har forklaret, at begge mænd standsede ham. Herefter tiltrædes det, at også T1 er skyldig i dette forhold.

Vedrørende forhold 2:

Af de grunde, som byretten har anført, tiltrædes det, at de tiltalte er skyldige i overtrædelse af straffelovens § 130 og forsøg på røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 21.

Med hensyn til forholdets henførelse under straffelovens § 288, stk. 2, bemærkes det, at de tiltalte er skyldige i indtrængen i F's hjem, idet de begge anses for skyldige i at have opbrudt døren til opgangen, ligesom de begge anses for skyldige i indtrængen i hans lejlighed ved at T1 udgav sig for politimand og lod entredøren stå åben eller ulåst, så T2 uhindret kunne følge efter.

Det tiltrædes, at de tiltalte allerede på det tidspunkt, hvor de trådte ind i hjemmet, havde indset og accepteret muligheden for, at det kunne blive nødvendigt at anvende trusler og vold over for F. Der lægges herved vægt på, at de tiltalte må have forudset, at F kunne fatte mistanke om, at de tiltalte ville tilegne sig værdier, og følgelig ville søge at hindre deres forehavende eller forsøge at forlade lejligheden. Der lægges endvidere vægt på, at begge de tiltalte tidligere har gjort sig skyldige i røveri.

Herefter og i øvrigt af de grunde, som byretten har anført, tiltrædes det, at de tiltalte tillige er skyldige i hjemmerøveri efter straffelovens § 288, stk. 2.

Thi bestemmes:

Københavns byrets skyldkendelse vedrørende de tiltalte T1 og T2 stadfæstes.”

Straffastsættelsen

For så vidt angår T1 fastsættes straffen tillige efter straffelovens § 89. Der er afgivet 1 stemme for at fastsætte tillægsstraffen til fængsel i 4 år 2 måneder, 1 stemme for 4 år og 3 måneder, 6 stemmer for 4 år og 9 måneder, 6 stemmer for 5 år, 3 stemmer for 5 år 3 måneder og 1 stemme for 5 år 9 måneder. Efter retsplejelovens § 216, stk. 2, fastsættes tillægsstraffen for T1 til fængsel i 5 år.

For så vidt angår T2 er der afgivet 1 stemme for at fastsætte tillægsstraffen til fængsel i 4 år 1 måned 20 dage, 1 stemme for 4 år 2 måneder 20 dage, 6 stemmer for 4 år 8 måneder 20 dage, 6 stemmer for 4 år 11 måneder 20 dage, 3 stemmer for 5 år 2 måneder 20 dage og 1 stemme for 5 år 8 måneder 20 dage. Efter retsplejelovens § 216, stk. 2, fastsættes tillægsstraffen for T2 til fængsel i 4 år 11 måneder 20 dage.

Udvisningsspørgsmålet

Der er afgivet 16 stemmer for at stadfæste byrettens bestemmelser om udvisning af de tiltalte. Disse voterende tilslutter sig de grunde, som byrettens flertal har anført, og tilføjer, at udvisning henset til de tiltaltes vedvarende kriminalitet og den alvorlige karakter af den nu pådømte kriminalitet findes bydende nødvendig af hensyn til den offentlige sikkerhed, jf. artikel 28, stk. 3, i Rådsdirektiv 2004/38/EF.

Der er afgivet 2 stemmer for at undlade udvisning af de tiltalte, idet 1 voterende lægger vægt på de grunde, som byrettens mindretal har anført, og 1 voterende finder udvisning stridende mod artikel 28, stk. 3, i Rådsdirektiv 2004/38/EF.

Afgørelserne træffes efter stemmeflertallene.

Byrettens bestemmelser vedrørende sagsomkostninger stadfæstes.

De tiltalte har fortsat været frihedsberøvet under anken.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Københavns byrets dom vedrørende T1 og T2 stadfæstes, bortset fra at T1 idømmes en tillægsstraf af fængsel i 5 år og tillægsstraffen for T2 fastsættes til fængsel i 4 år 11 måneder 20 dage.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for landsretten.

(Sign.)

— — —
Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsret, den 27-06-2014

**Nanna Hindborg
Retsassistent**

Udskrift af dombogen

D O M

afsagt den 6. september 2013 i sag

SS 1-5239/2013

Anklagemyndigheden

mod

T1

nov. 1973

pt. Københavns Fængsler

og

T2

maj 1963

pt. Københavns Fængsler

Sagens baggrund og parternes påstande.

Der har medvirket nævninger ved behandlingen af denne sag.

Anklageskrift er modtaget den 8. april 2013, og tillægsanklageskrift 1 er modtaget den 8. juli 2013.

T1 og T2 er tiltalt for

1.

begge

tyveri efter straffelovens § 276,

ved den 22. august 2012 ca. kl. 17.30 ud for i

fra F's lomme at have stjålet en tegnebog med bl.a. 2.000 kr. og 100 euro.

2.

begge

forsøg på røveri af særlig grov beskaffenhed efter straffelovens § 288, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, jf. § 21, og overtrædelse af straffelovens § 130,

ved den 23. august 2012 ca. kl. 13.00, for at skaffe sig eller andre uberettiget vinding, i forening, efter forudgående aftale eller fælles forståelse, at være trængt ind i den i forhold 1 nævnte F's private hjem på adressen , i , for ved vold og de stiltiende trusler om øjeblikkelig anvendelse af vold, der lå i hele situationen, at aftvinge ham penge, alt sammen under følgende omstændigheder: De tiltalte opbrød døren til F's opgang og udgav sig over for ham for at være polititjenestemænd, hvorved de skaffede sig adgang til hans lejlighed. Herefter gennem-

rodede de lejligheden, skar sofapuder op og væltede ting, mens de gentagne gange spurgte F om, hvor han gemte pengene. Da F på et tidspunkt gik ud i entreen for at forlade lejligheden, førte de ham med magt, i form af et hårdt greb i hans arme, tilbage til lejlighedens stue, pressede ham ned på gulvet og afbrød hans nødtelefon, mens de samtidig gav ham besked på at blive i lejligheden. Røveriet mislykkedes imidlertid, fordi politiet ankom til stedet.

3.

T1

overtrædelse af straffelovens § 124, stk. 4, 1. pkt.,

ved den 27. maj 2013 i Vestre Fængsel, Vigerslev Allé 1D i København, hvor tiltalte opholdt sig som arrestant, at have været i besiddelse af en mobiltelefon med isat simkort.

Anklagemyndigheden har for så vidt angår T1 nedlagt påstand om fængselsstraf.

Anklagemyndigheden har endvidere nedlagt påstand om, at tiltalte T1 i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 22, nr. 6 eller nr. 1, jf. § 32, stk. 2, jf. stk. 1, udvises med indrejseforbud for bestandig.

Tiltalte T1 har nedlagt påstand om frifindelse i det ikke erkendte omfang, subsidiært påstand om rettens mildeste dom.

Tiltalte T1 har påstået frifindelse for udvisningspåstanden.

Anklagemyndigheden har for så vidt angår T2 nedlagt påstand om fængselsstraf.

Anklagemyndigheden har endvidere nedlagt påstand om, at tiltalte T2 i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 22, nr. 6 eller nr. 1, jf. § 32, stk. 2, jf. stk. 1, udvises med indrejseforbud for bestandig.

Tiltalte T2 har nedlagt påstand om frifindelse i det ikke erkendte omfang, subsidiært om rettens mildeste dom.

Tiltalte T2 har påstået frifindelse for udvisningspåstanden.

Forklaringer.

Der er afgivet forklaring af de tiltalte og vidnerne F politia-
stent V1 og V2 .

Tiltalte T1 har til retsbogen afgivet følgende forkla-

ring:

"...at han var sammen med sin bror den 22. august 2012. De kørte rundt. De skulle besøge deres søster på Amager. T2 lagde mærke til manden. T2 stoppede bilen. De gik begge ud af bilen. De talte ikke sammen om, hvad T2 ville. Tiltalte troede, T2 ville gå i kiosken. Manden kom ud fra kiosken. Tiltalte huskede ikke, hvem der sagde noget til manden. Tiltalte opdagede slet ikke, at T2 tog pungen fra manden. Det gik så hurtigt. Tiltalte opdagede det først, da de var tilbage i bilen. De delte pengene fra pungen. De talte ikke om beløbets størrelse. Tiltalte fik 1.000 kr. Han vidste ikke, hvad der skete med euroerne.

Næste dag mødtes de hos moderen. De kørte sammen. Der dukkede et sygesikringsbevis op. Tiltalte vidste ikke, hvad der skete. T2 skyldte 5.000 kr. væk. T2 spurgte, om tiltalte ville hjælpe med at kradse nogle penge ind. Det accepterede tiltalte. De talte om, at sygesikringsbeviset tilhørte den mand, som T2 havde taget pungen fra. Der havde været mange penge i pungen, så T2 havde sagt, at det kunne være, at der var flere penge i hjemmet. De kørte rundt. T2 førte bilen, og pludselig var de ved mandens adresse.

Tiltalte havde aldrig begået røverier. De ringede på flere gange. Der blev ikke svaret. T2 havde en mejsel med og brød opgangsdøren op. Da de var på vej ind, sagde tiltalte, at han nok ikke var hjemme. Tiltalte troede, de skulle bryde ind hos manden. Da tiltalte kom op ad trappen, stod manden i døren til sin lejlighed. T2 var vist længere nede i opgangen. Det var meningen, at de skulle begå indbrud. Tiltalte havde røget hash. Tiltalte huskede ikke, hvad han sagde. Tiltalte gik bare ind i lejligheden. Tiltalte og manden talte sammen ude i køkkenet. Tiltalte havde ikke sagt, at han kom fra politiet. Han talte med manden om den pung, manden havde mistet. Tiltalte huskede ikke, at manden skulle have bedt ham om at hente sit politiskilt. Manden sagde, at han så en skygge, og spurgte, om der var flere i lejligheden. Det var så T2 som var kommet ind i lejligheden. Manden syntes, det var mystisk, at de pludselig var to i lejligheden. Der var meget rodet i lejligheden. Det var muligt, at T2 kiggede i mandens skabe, og at han tog ting ud. De var alle tre i stuen. Manden var dårligt gående og havde et gangstativ. Manden havde den foregående dag haft en rollator. Manden faldt på et tidspunkt, og tiltalte hjalp ham op at sidde. Det gik nok op for manden, at de ledte efter penge. Det hele gik så hurtigt. Tiltalte kiggede også efter nogle ting, men han huskede ikke hvor. Tiltalte mente, at de var i lejligheden 5-8 minutter.

Tiltalte forklarede, at manden på et tidspunkt rejste sig op, men faldt. Tiltalte var lige i nærheden. Tiltalte huskede ikke, hvor T2 var. Lejligheden var lille. Tiltalte hjalp manden op på en stol. Manden takkede tiltalte. Tiltalte huskede ikke, om manden på et tidspunkt forsøgte at komme ud i gangen. Tiltalte havde ikke haft fat i manden, men tiltalte "satte ham på stolen".

T2 havde ikke rørt ved manden. Tiltalte huskede, at der lå en pude på bordet eller sofaen. Der lå en saks på bordet. T2 sprættede puden op. Tiltalte afviste, at der blev væltet ting i lejligheden. Tiltalte havde ikke spurgt manden efter penge. Tiltalte mente heller ikke, at T2 spurgte efter penge. Manden kunne vel også selv regne ud, at de ledte efter nogle værdier. Tiltalte kunne ikke udtale sig om nødanlægget. Det var muligt, at han ubevidst havde trukket stikket ud. Det kunne være sket med en fod ved et uheld. Han havde ikke trukket stikket ud med hånden. Efter tiltalte havde hjulpet manden op og sat ham på stolen, gik der højst to minutter, inden politiet kom. Tiltalte smuttede fra stedet, da det ringede på døren. Tiltalte sprang ud af vinduet i køkkenet og kom ud på taget. Tiltalte var desperat og skulle bare væk. Tiltalte så to politifolk, og den ene af dem sagde, at han skulle komme ind i lejligheden igen, men han stak af. Det var ren refleks.

Tiltalte blev foreholdt, at han i grundlovsforhøret havde nægtet, at han var i lejligheden. Han havde bare tænkt på, at han jo var sluppet væk og ikke var blevet taget på gerningsstedet.

Tiltalte blev endvidere foreholdt en senere afhøring. Det var rigtigt, at han også der havde nægtet at have været med til noget.

Tiltalte huskede ikke, om han havde forklaret til politiet, at de begge havde kigget i skabe og skuffer.

Til ekstrakt 1, s. 174, 2. afsnit, forklarede tiltalte, at det nok var rigtigt, at han havde forklaret således. Den eneste gang, tiltalte havde haft fysisk kontakt med manden, var, da han hjalp ham op i stolen.

Tiltalte bekræftede, at han for 25 år siden var blevet dømt for røveri. Tiltalte afviste, at han tidligere skulle have udgivet sig for at være politimand.

Til forhold 3 forklarede tiltalte, at han erkendte sig skyldig. Han havde mobilen for at ringe til sin kone. Han havde kun en enkelt gang kunnet få politiets tilladelse til at ringe til konen, selv om han havde bedt om det adskillige gange.

Tiltalte forklarede ad forhold 1, at T2 havde vist ham pungen i bilen, og at han var blevet overrasket. Tiltalte havde overhovedet ikke set T2 tage pungen.

Tiltalte gentog ad forhold 2, at de ikke havde aftalt, hvad der skulle foregå i lejligheden. Tiltalte regnede med, at de begge "gik efter et indbrud". Da manden var hjemme, var det så et tricktyveri, der skulle laves. Det kunne ske på mange måder. Tiltalte opdagede først, at T2 var i lejligheden, da manden opdagede det. De gik ind i stuen, og tiltalte så nu også, at T2 var der. Da manden faldt, var det "på røven". Han måtte være gledet. Tiltalte hjalp ham stille og roligt op. Tiltalte huskede ikke, om han tog fat i ham for-

fra. Manden holdt også fat i tiltalte. Tiltalte satte manden i stolen. Heller ikke på dvd'en så man, at der skulle være sket noget voldeligt. Tiltalte var væk 10-15 sekunder, efter det ringede på døren. Tiltalte lagde ikke mærke til tagets beskaffenhed. Han hoppede ned gennem et vindue til opgangen. Tiltalte fik ingen skader under sin flugt..."

Tiltalte T2 har til retsbogen afgivet følgende forklaring:

"...at T1 var hans lillebror. De hjalp hinanden, men havde ikke kontakt specielt ofte.

Tiltalte var sammen med T1 den 22. august 2012. Tiltalte bemærkede den ældre mand, og at hans pung var synlig i skjortens forlomme. De steg ud af bilen. Tiltalte tog hans pung. T1 lagde vist ikke mærke til, at tiltalte tog pungen. De satte sig tilbage i bilen. Der var 2.000 kr., 100 euro og et sygesikringsbevis i pungen. De delte pengene. De talte ikke om sygesikringsbeviset. De smed pungen væk.

Tiltalte havde et problem med en pakistaner. Den pågældende opsøgte tiltalte. Tiltalte undskyldte for noget med en ødelagt dør. Pakistaneren ønskede, at tiltalte skulle betale 5.000 kr. for døren. Pakistaneren ville ikke vente på pengene og truede tiltalte. Tiltalte bestemte sig for at skaffe de 5.000 kr. Han talte med T1 om, at manden måske havde nogen penge. De havde adressen fra sygesikringsbeviset. Hvis han ikke var hjemme, ville de bryde ind. Hvis han var hjemme, ville de sige, at de havde fundet hans pung. De ville så blive lukket ind, og tiltalte kunne rode lejligheden igennem og måske finde nogle penge.

Anklageren dokumenterede ekstrakt 1, s. 2B, tiltaltes forklaring i grundlovsforhør, ad forhold 4.

Tiltalte kunne ikke huske sin forklaring, men det var muligt, at også T1 havde sagt, at manden kunne have nogle penge.

Hvis manden ikke lukkede T1 ind, skulle der ikke ske yderligere. Hvis T1 blev lukket ind, ville tiltalte gå med ind.

De ringede på fornedden. Der var ingen, der lukkede op. Tiltalte brød døren op med en gul mejsel, som tiltalte havde medbragt. De gik op ad trappen. Manden åbnede døren. T1 sagde vist, at han var fra politiet, men tiltalte hørte det ikke. Tiltalte gemte sig, så manden ikke så ham. Det skulle være et tricktyveri, som de plejede. De havde på forhånd talt om, at T1 skulle sige, at han var fra politiet. T1 gik ud i køkkenet med manden. Tiltalte kom også ind. Der var meget rodet. Tiltalte begyndte at gennemsege værelset. Han fandt ikke noget. Tiltalte ville sige til T1 at han ikke havde fundet noget, og at de skulle gå. T1 kom med manden og sagde, at manden havde set tiltalte. Manden satte sig ned i stuen. Han var ældre og kunne

ikke stå længere. T1 bad på en pæn måde manden om at sætte sig. Manden faldt, og T1 bad tiltalte om at komme og hjælpe. Det gjorde tiltalte, og manden takkede ham. Politiet kom, og T1 stak af. Tiltalte sagde til manden, at det var politiet, der ringede på. Tiltalte åbnede døren for politiet. Tiltalte gentog, at der var meget rodet i lejligheden med papirer m.v. overalt.

Anklageren dokumenterede ekstrakt 1, s. 30, fristforlængelse, 3. afsnit.

Tiltalte huskede ikke sin forklaring, men ville ikke bestride, at han havde forklaret som gengivet. Det var rigtigt, at han havde set videoen sammen med sin forsvarer.

Tiltalte forklarede, at han ikke havde lagt mærke til kaldeapparatet. Han havde ikke hevet noget stik ud. Tiltalte havde fortalt politiet, at det var T1 som havde været med i lejligheden. Tiltalte havde ikke spurgt manden om, hvor han havde sine penge. Det havde T1 heller ikke gjort. Tiltalte skar muligvis en pude op, fordi han kunne mærke noget i puden, men der var ingen penge i puden. Han brugte en saks. T1 skar ikke nogen puder op. De stjal ikke noget fra manden. De bad ikke manden om at blive i lejligheden. Han skulle blot blive siddende i sin stol. Manden forsøgte heller ikke at komme ud af lejligheden. Manden boede i lejligheden og kunne gøre, hvad han ville.

Tiltalte mente, at han så hele videoen. Tiltalte kunne huske noget af det, manden havde sagt på videoen. Tiltalte mente ikke, at manden kunne føle sig truet på nogen måde. Tiltalte mente, at han normalt havde en god hukommelse. Da tiltalte kom ind i lejligheden, var manden og T1 ude i køkkenet. Det var muligt, at manden så tiltalte. Manden sagde til T1 at der var en til i lejligheden. T1 lod, som om han kiggede efter og sagde, at der ikke var nogen. De kom begge ud fra køkkenet og ind i stuen, hvor tiltalte stod. Muligvis førte en af dem manden hen til en stol. Tiltalte huskede det ikke præcist. T1 hjalp nok manden hen til sofaen. Manden kunne ikke gå så godt. Tiltalte huskede ikke, at manden skulle have ønsket at forlade lejligheden. Tiltalte så ikke, at manden faldt. T1 kaldte på tiltalte, som kom ind i stuen og hjalp manden op at sidde på sofaen.

Ved tricktyverierne plejede tiltalte at ringe på. Meningen var at komme ind. Hvis det ikke lykkedes, forlod man blot stedet. Tiltalte var dømt for sådanne tricktyverier 15-20 gange. Tiltalte havde aldrig begået vold i forbindelse hermed. Tiltalte var roma. De havde ikke talt om, at der skulle bruges vold. Det lå heller ikke i luften. Manden blev ikke truet, og der blev ikke udøvet nogen form for vold mod manden.

Det var muligt, at tiltalte for år tilbage var blevet straffet for røveri..."

Vidnet F har til retsbogen afgivet følgende forklaring:

"...Vidnet forklarede til forhold 1, at han havde været i banken for at hæve penge. Han hævede 2.000 kr., som han stak i sin lomme. Han havde også nogle euro på sig. Han huskede ikke hvor mange, men måske 100 euro, som han med hjemmefra for at have penge på sig. På vej hjem blev han standset af to mærkelige mænd. De stillede underlige spørgsmål om, hvornår forretningerne havde åbent. Vidnet henviste dem til at spørge i forretningerne, der jo havde åbent. Det var kun den ene, der snakkede. Den pågældende snuppede vidnets pung op af hans lomme. De kørte herefter væk i bilen. Vidnet råbte op, men det skete der ikke noget ved. Vidnet huskede ikke, hvornår han kontaktede politiet. Det var rigtigt, at han gik hen til et værtshus, hvor han normalt kom. Han huskede ikke, om man der hjalp ham med at ringe til politiet. De to mænd var lidt op i årene, måske 40-50 år.

Vidnet forklarede til forhold 2, at det ringede på døren. Det blev sagt, at det var politiet. Det var ved døren til lejligheden. Der var ikke ringet på ved døren til opgangen. Vidnet åbnede. Vidnet fik at vide, at det var politiet. Vidnet huskede ikke, hvad der så skete. Vidnet og manden gik ind i stuen. De satte sig vist ned. Vidnet huskede ikke, hvad de talte om. De talte ikke om, hvad der var sket dagen før. Manden havde ikke sit politiskilt med og sagde, at det lå nede i bilen. Han ville ikke hente skiltet. Der var smuttet én ind og ud i køkkenet. Vidnet så en skygge og sagde det til manden, der sagde, at det ikke passede. 5-10 minutter senere så vidnet den anden mand, der kom ind i stuen og begyndte at undersøge lejligheden. De første bøger røg på gulvet, men så holdt han op med det. Det var manden fra køkkenet, som rev bøger ud fra reolen. Vidnet ville på et tidspunkt ud af døren, men det fik han ikke lov til. Vidnet ville hente hjælp og var nået ud i gangen. Vidnet blev ført tilbage ved et tag i armen. Der blev sagt noget til vidnet, men vidnet kunne ikke huske hvad. Det var ham, der havde ringet på, som førte vidnet tilbage til stuen. Vidnet blev sat på kanten af en stol, men gled ned på gulvet. Manden fra køkkenet kom og fik vidnet op at sidde igen. Efter kort tid kom "det rigtige politi". Vidnet huskede ikke, hvordan politiet kom ind i lejligheden. Vidnet huskede ikke, om de to spurgte efter penge. Nogle puder i lejligheden blev splittet ad med en saks. Hele stuen flød med fjer. Vidnet mente ikke, at der blev væltet ting i lejligheden. De kiggede i diverse skabe. Manden, der ringede på, stod med vidnets penge i hånden. Det var nogle euro. Manden fik øje på en mappe med personlige papirer, som han tog i stedet for pengene. Vidnet mente ikke, at manden opdagede, at det var penge, han havde stået med. Vidnets kaldeapparat blev slået fra. Stikket blev vist hevet ud. Det var den mand, der hjalp ham op i stolen igen, som hev stikket ud. Vidnet mente ikke, at det blev sagt, at han skulle blive i lejligheden. Vidnet så, at han, der havde ringet på døren, flygtede ud af et vindue. Vidnet mente ikke, at de to var gamle. Begge mænd tog ting ud af vidnets skabe. Vidnet følte sig ikke utryk i situationen. De to opførte sig stille og roligt. Vidnet havde ikke været bange og tilføjede, at det egentlig var mærkeligt.

Til ekstrakt 1, s. 121, afhøringsrapport, sidste afsnit, forklarede vidnet, at han kunne vedstå denne forklaring. Det var nok rigtigt, at han havde følt sig

utryg. Vidnet huskede i dag ikke, at gerningsmændene havde sagt til ham, at han skulle blive i lejligheden.

Til s. 122, andet afsnit, forklarede vidnet, at han kunne vedstå denne forklaring. Det skete kort tid efter, at han var blevet sat i stolen.

Vidnet forklarede, at han følte, at gerningsmændene var i lejligheden i 1 til 2 timer. Vidnet mente ikke, at de to, som havde stjålet hans penge dagen før, var de samme, som var i lejligheden. De to dagen før var ældre end gerningsmændene i lejligheden.

Til ekstrakt 1, s. 116ff, forklarede vidnet, at han ikke huskede, at han underskrev rapporten. Han bekræftede, at det var hans underskrift på rapporten. Til s. 118, sidste sætning, forklarede vidnet, at han kunne vedstå denne forklaring, og at det også var sådan, han huskede det.

Til s. 126, 3. afsnit, bekræftede vidnet, at det var foregået således..."

Vidnet politiassistent V1 har til retsbogen afgivet følgende forklaring:

"...at han den 23. august 2012 var på patrulje. De blev kaldt ud til et muligt indbrud. De kom til stedet, hvor opgangsdøren var brudt op. De gik op til 4. sal. Ingen døre til lejlighederne i opgangen var brudt op. De ringede på i stuen og på 1. sal, hvor man ikke havde bemærket noget. De talte med to drenge udenfor. De to drenge havde set to mænd komme ind i opgangen, og de fortalte, at de to mænd stadig var i ejendommen. Der kom mere politi. De ringede på til lejligheden 4. tv. Der lød tumult inde fra lejligheden. Der blev ikke åbnet. De sagde det var politiet. Efter et minut til halvandet minut blev døren åbnet af en ældre herre. Der stod en anden mand i lejligheden. Den pågældende virkede nervøs. Han skyndte sig at sige, at han ikke havde gjort noget ulovligt. De anholdt manden, som vidnet i retten udpegede som tiltalte T2. Vidnet så ryggen af en anden mand ude i køkkenet. Denne slap ud af køkkenvinduet. De valgte ikke at følge efter ud på taget, da dette var for farligt..."

Vidnet V2 har til retsbogen afgivet følgende forklaring:

"...at hun arbejdede som hjemmehjælper. Hun var vejleder for den elev, som var F's daglige hjemmehjælp. Hjemmehjælpen kom hos F hver dag om formiddagen. Vidnet kom hjem til F efter episoden. Det var ikke normalt, som der så ud i lejligheden på dette tidspunkt. Lejligheden var netop blevet ordnet med reparation af tæpper m.v.. Vidnet bekræftede, at de foto, som var i ekstrakt 1, s. 69ff, var, som der så ud i lejligheden efter episoden. Vidnet forklarede, at sådan havde der ikke normalt set ud hos F..."

Oplysningerne i sagen.

Under hovedforhandlingen er der vist en rekonstruktion af episoden, optaget den 23. august 2012, hvor F redegør for hændelsesforløbet. Endvidere er der dokumenteret gerningsstedsundersøgelse og fotos fra gerningsstedet.

Personlige oplysninger.

Tiltalte T1 har vedstået oplysningerne i rapport af 15. november 2012 vedrørende afhøring til brug for udvisningsspørgsmålet og har forklaret supplerende, at han gik ud af skolen i 7. klasse. Han har ikke modtaget undervisning siden. Han har ikke et arbejde. Han er gift og har en søn, der er næsten 4 år gammel. Hans kone og søn bor i Rumænien hos konens familie.

Tiltalte T1 er tidligere straffet, blandt andet

ved Frederiksberg Rets dom af 8. februar 1989 efter straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276, jf. tildels § 21, samt § 288, stk. 1, nr. 1, med fængsel i 1 år, betinget med 2 års prøvetid,

ved Østre Landsrets anke dom af 29. september 1989, der stadfæstede Helsingør Rets dom af 24. maj 1989, efter straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276, § 288, stk. 1, nr. 1, og § 244, stk. 4, med en fællesstraf, der omfatter dommen af 8. februar 1989, på fængsel i 1 år og 9 måneder,

.....

ved Københavns Byrets dom af 30. september 2002 efter straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276, og færdselsloven med fængsel i 60 dage,

ved Østre Landsrets anke dom af 22. januar 2004, der ændrede Københavns Byrets dom af 23. september 2003, efter lov om euforiserende stoffer og færdselsloven med fængsel i 4 måneder,

ved Københavns Byrets dom af 6. juli 2004 efter straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276, til dels jf. § 21, § 290, stk. 1, bekendtgørelse om euforiserende stoffer og våbenbekendtgørelsen med fængsel i 7 måneder,

ved Østre Landsrets anke dom af 17. august 2005, der stadfæstede Københavns Byrets dom af 23. februar 2005, efter straffelovens § 124, stk. 1, med fængsel i 30 dage,

ved Horsens Rets dom af 26. september 2005 efter straffelovens § 119, stk. 1, og § 266, jf. § 89, med fængsel i 20 dage,

ved Københavns Byrets dom af 19. september 2006 efter straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276, og § 293A, våbenloven og færdselsloven med fængsel i 5 måneder,

ved Københavns Byrets dom af 11. december 2006 efter straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276, § 290, stk. 1, § 158, stk. 1, lov om euforise-

rende stoffer, våbenloven og våbenbekendtgørelsen med fængsel i 6 måneder,

.....

ved Københavns Byrets dom af 28. november 2008 efter straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, § 285, stk. 1, jf. § 276, og § 290, stk. 1, våbenloven, våbenbekendtgørelsen, lov om euforiserende stoffer m.v. med fængsel i 1 år 3 måneder,

.....

ved Glostrup Rets dom af 5. januar 2011 efter straffelovens § 119, stk. 1, § 121, og § 124, jf. § 89, med fængsel i 4 måneder,

ved Frederiksberg Rets dom af 28. januar 2011 efter straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276, færdselsloven og bekendtgørelse om euforiserende stoffer med fængsel i 5 måneder,

ved Københavns Byrets dom af 11. maj 2012 efter bekendtgørelse om euforiserende stoffer og færdselsloven med fængsel i 3 måneder,

ved Frederiksberg Rets dom af 10. august 2012 efter straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276, og lov om euforiserende stoffer med fængsel i 4 måneder.

Tiltalte T1 har under sagen været frihedsberøvet fra den 30. august 2012.

Tiltalte T2 har ikke ønsket at udtale sig om sine personlige forhold. Der er dokumenteret en afhøring af 19. september 2012 til brug for udvisningsspørgsmålet.

Tiltalte T2 er tidligere straffet, blandt andet

ved København Byrets dom af 12. marts 2004 efter straffelovens § 124, stk. 1, jf. § 21, § 164, stk. 1, § 232, § 288, stk. 1, nr. 1 og § 293, stk. 1, færdselsloven og lov om euforiserende stoffer med fængsel i 10 måneder,

ved Københavns Byrets dom af 12. juli 2004 efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, med fængsel i 1 år,

ved Københavns Byrets dom af 27. januar 2006 efter straffelovens § 244, jf. § 247, stk. 1, og stk. 2, med fængsel i 60 dage,

ved Københavns Byrets dom af 27. september 2006 efter straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276, § 290, stk. 1, og § 124, jf. § 21, og færdselsloven med fængsel i 9 måneder,

.....

ved Østre Landsrets ankedom af 18. november 2008, der stadfæstede Københavns Byrets dom af 2. september 2008, efter straffelovens § 158, stk. 1, jf. § 89, § 285, stk. 1, jf. § 276, jf. tildels § 21, og § 89, og § 279, færdselsloven og lov om euforiserende stoffer med fængsel i 1 år,

ved Københavns Byrets dom af 5. marts 2009 efter straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276, med fængsel i 4 måneder,

.....

ved Glostrup Rets dom af 1. marts 2013 efter straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276, jf. § 21, med fængsel i 3 måneder,
 ved Københavns Byrets dom af 8. marts 2013 efter straffelovens § 164, stk. 1, § 285, stk. 1, jf. § 276, jf. tildels § 21, lov om euforiserende stoffer og færdselsloven med fængsel i 9 måneder.

Tiltalte T2 har under sagen været frihedsberøvet fra den 23. august 2012.

Retten's begrundelse og afgørelse.

Der er under sagen afsagt følgende kendelse om skyldsspørgsmålet:

"KENDELSE

Ad forhold 1

Begge de tiltalte.

Tiltalte, T2 har erkendt sig skyldig. Tiltaltes erkendelse støttes af de oplysninger, der i øvrigt foreligger. Et enigt nævningeting lægger herefter tiltaltes erkendelse til grund og anser det for bevist, at han er skyldig i den rejste tiltale.

Tiltalte, T1 har forklaret at han stod sammen med T2 mens denne begik tyveriet, og at han fik del i udbyttet. Vidnet, F har forklaret, at begge mænd standsede ham. Det er herefter bevist, at T1 var klar over, hvad der foregik, og at han hverken forhindrede handlingen eller tog afstand herfra. Tiltalte er derfor skyldig i medvirken til tyveri.

Ad forhold 2

Begge de tiltalte.

Efter bevisførelsen, herunder navnlig den forklaring, som er afgivet af vidnet F, finder retten, at følgende hændelsesforløb kan lægges til grund ved sagens afgørelse:

De tiltalte begik som anført i forhold 1 tyveriet mod den 77-årige F I den stjålne pung lå blandt andet vidnets sygesikringsbevis med vidnets adresse. T2 havde efter sin forklaring brug for penge til at betale en dummebøde. Under hensyn til det relativt store beløb, som havde ligget i vidnets pung, havde de tiltalte endvidere efter deres forklaring en formodning om, at vidnet kunne have flere penge eller værdier i sit hjem. Dagen efter kørte de tiltalte derfor til vidnets bopæl. Efter T2's forklaring er det bevist, at de tiltalte ville gå ind i vidnets lejlighed, selv

om vidnet var hjemme. T2 brød gadedøren op, hvorefter begge de tiltalte gik ad trappen op til vidnets lejlighed. Vidnet har forklaret, at T1 udgav sig for at være polititjenestemand, og at han på denne måde fik adgang til vidnets lejlighed. Vidnet bad om at se et politiskilt, hvilket blev afslået. Efter vidnets forklaring var også tiltalte T2 til stede i lejligheden, og de tiltalte væltede herefter bøger ud på gulvet og gennemsøgte lejligheden for værdier. Vidnet ville hente hjælp, men tiltalte T1 tog ham i begge arme, førte ham tilbage til stuen, hvor han blev sat ned, således at han endte på gulvet ved siden af en stol. Tiltalte T2 hev telefonstikket ud, ligesom han hev vidnets kaldeapparat til hjemmehjælpen ud. Tiltalte T2 sprættede nogle puder op med en saks, så det flød med fjer i lejligheden. Da det var blevet observeret, at gadedøren blev brudt op, var politiet blevet alarmeret. Politiet kom derfor til stede i lejligheden, hvor tiltalte T2 blev anholdt. Tiltalte T1 var flygtet gennem et køkkenvindue og ud på taget, men blev efterfølgende anholdt.

Under hensyn til, at vidnet, som er ældre og anvender rollator, blev ført tilbage ved et greb i armene, da han forsøgte at tilkalde hjælp, til at hans telefon og kaldeapparat blev afbrudt samt til den voldsomhed, hvorpå lejligheden blev rodet igennem, er det bevist, at forholdet er begået under vold og trussel om vold, og det er således bevist, at der er tale om et forsøg på røveri.

Anklagemyndigheden har påstået forholdet henført under straffelovens § 288, stk. 2, som affattet efter den ved lov nr. 760 af 29. juni 2011 gennemførte ændring af bestemmelsen. Herefter finder den forhøjede strafferamme i stk. 2 anvendelse, hvis gerningsmanden er trængt ind i et privat hjem for at begå røveri. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at strafskærpsen tager sigte på røverier, hvor gerningsmanden og offeret ikke har haft forudgående relationer, og hvor motivet må antages at være en formodning om værdier i offerets hjem, og hvor gerningsmanden er trængt ind i det private hjem, uanset at beboerne var hjemme.

Efter det anførte er betingelserne for at henføre forholdet under straffelovens § 288, stk. 2, opfyldt. For så vidt angår de tiltaltes forsæt bemærkes særligt, at de tiltalte, da de besluttede sig for at stjæle fra vidnet, selv om han var hjemme, indså og accepterede muligheden for, at det kunne blive nødvendigt at anvende de fornødne trusler og den fornødne vold over for vidnet.

Tiltalte T2 har forklaret, at de tiltalte havde aftalt, at tiltalte T1 skulle udgive sig for at være politimand. Herefter og efter vidnet F's forklaring er det bevist, at de tiltalte er skyldige i overtrædelse af straffelovens § 130.

Ad forhold 3

Tiltalte T1

Tiltalte har erkendt sig skyldig. Tilståelsen støttes af de oplysninger, der i øvrigt er i sagen. Et enigt nævningeting lægger tiltaltes erkendelse til grund. Det er derfor bevist, at tiltalte er skyldig i den rejste tiltale.

Thi bestemmes:

Tiltalte, T2 er skyldig i forhold 1 og 2.

Tiltalte, T1 er skyldig i forhold 1, 2 og 3."

Strafbestemmelser:

Straffen fastsættes for T1 efter straffelovens § 124, stk. 4, 1. pkt., § 130, § 285, stk. 1, jf. § 276, og § 288, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, jf. § 21.

Straffen fastsættes for T2 efter straffelovens § 130, § 285, stk. 1, jf. § 276, og § 288, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, jf. § 21, jf. i det hele § 89.

Straffens fastsættelse:

Der er afgivet følgende stemmer:

5 stemmer for at fastsætte straffen for begge de tiltalte til 5 år,

2 stemmer for at fastsætte straffen for begge de tiltalte til 5 år og 6 måneder,

5 stemmer for at fastsætte straffen for begge de tiltalte til 6 år

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet, jf. retsplejelovens § 894, stk. 3, jf. § 216, stk. 2, og straffen fastsættes herefter for begge de tiltalte til fængsel i 5 år og 6 måneder.

Udvisning:

I 1 voterende udtaler vedrørende udvisningsspørgsmålet:

Begge de tiltalte er kroatisk statsborgere. Kroatien er den 1. juli 2013 blevet medlem af EU, og de tiltalte er dermed omfattet af EU-reglerne, herunder Rådskonklusion 2004/38/EF.

Det fremgår heraf, at foranstaltninger truffet af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed skal være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og kan udelukkende begrundes i vedkommendes personlige adfærd.

Den personlige adfærd skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse.

Endvidere skal den pågældendes integration i samfundet vurderes. Der skal herunder tages hensyn til varigheden af opholdet her i landet, alder, helbredstilstand, familiemæssig og økonomisk situation, social og kulturel integration og tilknytning til hjemlandet.

Begge de tiltalte er nu idømt fængsel i 5 år og 6 måneder, blandt andet for røveri af særlig farlig karakter efter straffelovens § 288, stk. 2, (hjemmerøveri). Hertil kommer de tiltaltes talrige forstraffe for navnlig berigelseskriminalitet i form af såkaldte tricktyverier. Den kriminalitet, som de tiltalte har forøvet, er af en sådan karakter, at der er tale om en "reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse".

For så vidt angår tiltalte T2 bemærkes, at hans ophold i Danmark regnes fra 1978. Tiltalte har dog kun haft lovligt ophold i Danmark i ca. 20 år, idet den tid, hvor han har afsonet fængselsdomme (ca. 10 år), fratrækkes perioden.

Hans tidligere ægtefælle og voksne børn bor i Tyskland. Han har søskende og sin mor i Danmark. Hans far er død. Han har venner og bekendte i Kroatien, som han efter det oplyste har besøgt mange gange. Han har oplyst, at han har truffet en kvinde i Kroatien, og at han planlægger at gifte sig med hende.

Tiltalte har ingen uddannelse og ikke noget arbejde. Han har modtaget kon-tanthjælp hele sit voksne liv.

Efter det foreliggende er tiltalte ikke integreret i det danske samfund. Sammenholdes dette med kriminalitetens art og grovhed og de talrige tidligere domme for blandt andet berigelseskriminalitet, foreligger der nu sådanne tungtvejende grunde, at der bør ske udvisning. Det bemærkes herunder, at udvisning ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Påstanden om udvisning tages derfor i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt.

I voterende udtaler vedrørende tiltalte T2

Under hensyn til, at T2 har boet det meste af sit liv i Danmark, og hans ringe tilknytning til Kroatien, vil det trods den alvorlige kriminalitet være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at udvise tiltalte.

10 voterende udtaler vedrørende tiltalte T1 :

For så vidt angår tiltalte T1 bemærkes, at hans ophold i Danmark regnes fra 1978. Tiltalte har dog kun haft lovligt ophold i Danmark i ca. 22 år, idet den tid, hvor han har afsonet fængselsdomme (ca. 12 år), fratrækkes perioden.

Hans kone og 3-årige søn bor i Rumænien. Han ønsker, at de skal flytte til Danmark og bo hos ham. Sønnen blev født i Rumænien. Tiltaltes søskende og mor bor i Danmark. Hans far er død. Han oplyser, at han føler sig meget knyttet til Danmark, og at han ingen tilknytning har til Kroatien.

Tiltalte har ingen uddannelse og ikke noget arbejde. Han har modtaget kontanthjælp hele sit voksne liv.

Efter det foreliggende er tiltalte ikke integreret i det danske samfund. Sammenholdes dette med kriminalitetens art og grovhed og de talrige tidligere domme for blandt andet berigelseskriminalitet, foreligger der nu sådanne tungtvejende grunde, at der bør ske udvisning. Det bemærkes herunder, at udvisning ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Påstanden om udvisning tages derfor i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt.

2 voterende udtaler vedrørende tiltalte T1

Under hensyn til, at T1 har boet det meste af sit liv i Danmark, og hans manglende tilknytning til Kroatien, vil det trods den alvorlige kriminalitet være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at udvise tiltalte.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet.

Thi kendes for ret:

Tiltalte T1 straffes med fængsel i 5 år og 6 måneder.

Tiltalte T1 udvises af Danmark. Tiltalte pålægges indrejseforbud for bestandig. Fristen for indrejseforbuddet regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen.

Tiltalte T1 skal betale sagens omkostninger, herunder 91.700 kr. + moms i salær til den beskikkede forsvarer, advokat Bjørn Elmquist. Tidligere udlagte salærer på 1.300 kr. + moms til den tidligere beskikkede forsvarer, advokat Laue Traberg Smidt, 11.500 kr. + moms til den tidligere beskikkede forsvarer, advokat Kåre Traberg Smidt, samt 21.600 kr. + moms til den tidligere beskikkede forsvarer, advokat Thorkild Høyer, udredes endeligt af tiltalte.

Endvidere tillægges den beskikkede forsvarer, advokat Bjørn Elmquist, i sa-

lær 14.500 kr. + moms, der udredes af statskassen.

Tiltalte T2 straffes med en tillægsstraf på fængsel i 5 år og 6 måneder.

Tiltalte T2 udvises af Danmark. Tiltalte pålægges indrejseforbud for bestandig. Fristen for indrejseforbuddet regnes fra den 1. i den førstkommande måned efter udrejsen eller udsendelsen.

Tiltalte T2 skal betale sagens omkostninger, herunder 85.300 kr. + moms i salær til den beskikkede forsvarer, advokat Henrik Dupont Jørgensen. Tidligere udlagte salærer på 1.200 kr. + moms til den tidligere beskikkede forsvarer, advokat Dorte Ditman, samt 8.025 kr. + moms til den tidligere beskikkede forsvarer, advokat Laue Traberg Smidt, udredes endeligt af tiltalte.

Endvidere tillægges den beskikkede forsvarer, advokat Henrik Dupont Jørgensen, i salær 14.500 kr. + moms, der udredes af statskassen.

Anja Gudbergensen Stage-Nielsen Helle Hastrup

**Udskriftens rigtighed bekræftes.
Københavns Byret, den 18. september 2013**

Eja Nielsen